

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 13044/2024
23.04.2026. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Мирјане Андријашевић, председника већа, Иване Рађеновић и Владиславе Милићевић, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Драган Балабан, адвокат из ..., против туженог ББ из ..., чији је пуномоћник Милорад Константиновић, адвокат из ..., ради утврђења брачне тековине, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 4216/22 од 24.01.2024. године, у седници одржаној 23.04.2026. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 4216/22 од 24.01.2024. године у ставу првом, трећем и четвртом изреке.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Београду П 5338/19 од 11.04.2022. године, ставом првим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев којим је тужилца тражила да се утврди да је сувласник на $\frac{1}{2}$ идеална дела на стану број ... у приземљу, површине 27,26 м² са станарском оставом од 1,82 м², што укупно износи 29,08 м² и на $\frac{1}{2}$ идеална дела на стану број ... у приземљу, површине 52,14 м² са станарском оставом редуковане површине од 1,82 м², што укупно износи 54,22 м², оба стана у објекту ... у улици ... на ..., што би тужени био дужан да призна и трпи да се тужилца на основу ове пресуде упише као сувласник наведених непокретности у јавним књигама, са уделом од $\frac{1}{2}$. Ставом другим изреке, одбијен је предлог тужилце за одређивање привремене мере. Ставом трећим изреке, обавезана је тужилца да туженом накнади трошкове поступка у износу од 655.000,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж 4216/22 од 24.01.2024. године, ставом првим изреке, преиначена је првостепена пресуда у ставу првом изреке, тако што је усвојен тужбени захтев и утврђено да је тужилца сувласник са $\frac{1}{2}$ идеална дела на стану број ... у приземљу, површине 27,26 м² са станарском оставом од 1,82 м², што укупно износи 29,08 м² и на стану број ... у приземљу, површине 52,14 м² са станарском оставом редуковане површине од 1,82 м², што укупно износи 54,22 м², оба у објекту ... у улици ... у ..., што је тужени дужан да призна и трпи да се тужилца на основу ове пресуде упише као сувласник наведених непокретности у јавним књигама,

са уделом од по $\frac{1}{2}$ идеална дела. Ставом другим изреке, одбијена је жалба тужиле као неоснована и потврђено решење садржано у ставу другом изреке првостепене пресуде. Ставом трећим изреке, преиначено је решење о трошковима парничног поступка садржано у ставу трећем изреке првостепене пресуде, тако што је обавезан тужени да тужилу накнади трошкове парничног поступка у износу од 808.500,00 динара са законском затезном каматом од дана извршности пресуде до исплате. Ставом четвртим изреке, одбијен је захтев туженог за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени је благовремено изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права.

Врховни суд је испитао побијану другостепену пресуду у преиначујућем делу, применом члана 408. у вези са чланом 403. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/11...10/23) и утврдио да је ревизија туженог дозвољена, али да није основана.

У спроведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју Врховни суд пази по службеној дужности. У поступку пред другостепеним судом није учињена ни битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 1. у вези оцене доказа и примене правила о терету доказивања (чланови 8. и 231. ЗПП), јер је по оцени Врховног суда другостепени суд, након одржане расправе, правилно ценио све изведене доказе и дао ваљану и образложену оцену доказа на основу којих је утврдио чињенично стање од значаја за примену материјалног права у парници за утврђење брачне тековине.

Према чињеничном стању које је утврдио другостепени суд након одржане расправе, тужилу и тужени су били у браку од 1995. године до развода 21.04.2015. године. У браку су добили двоје деце, која су након развода поверена тужилу на самостално вршење родитељског права. Парничне странке су до 1998. године живеље у кући родитеља туженог, а потом су прешли у стан родитеља тужиле, где су живеље све до 2004. године када су се уселили у непокретности које су предмет овог спора. У време закључења брака, парничне странке су радиље у предузећу "...", с тим што је тужилу престала да ради када се родила ћерка и није радила две године због бриге о детету, а после тога је у периодима наведеним у извештају Републичког фонда за пензијско и инвалидско осигурање од 24.01.2017. године била пријављена на пензијско и инвалидско осигурање по основу радног односа код различитих послодаваца наведених у извештају. Тужилу се у току трајања брака бринула о заједничком домаћинству и о малолетној деци. Тужени је до 2000. године радио у предузећу „...“, а после је радио код различитих послодаваца наведених у његовој радној књижици, између осталих и у предузећу „...“ д.о.о. Београд, чији је оснивач ВВ, његов бивши ... Тужени је 18.09.2003. године са Стамбеном задругом „Хидротехника“ Београд закључио два уговора о куповини станова у изградњи и то стана број ... и број ... у приземљу зграде у улици ... у ..., по цени од 1.046.880,00 динара за сваки стан, са сукцесивним исплатама цене до завршетка изградње. Ови уговори су оверени пред надлежним судом 14.07.2004. године и 15.07.2004. године. На дан закључења уговора о куповини предметних станова у изградњи, тужени је закључио и уговор о преузимању његовог дуга према наведеној стамбеној задрузи са предузећем „PAB INŽENJERING“

д.о.о. Београд као преузимаоцем, у висини уговорене цене за оба стана. Ово предузеће је компензацијом исплатило дуг туженог према наведеној стамбеној задрузи и за исплаћени износ је постало поверилац туженог. Након тога, ово предузеће је са туженим као својим дужником и ВВ као преузимаоцем закључило уговор о преузимању дуга 05.01.2004. године, по ком уговору је дуг туженог према предузећу „РАВ Inženjering“ д.о.о. Београд од 2.988.072,00 динара (што представља уговорену цену за оба стана) преузео ВВ, који је ступио на место туженог као дужника. ВВ је био ожењен ... туженог, а тужени је у то време био запослен у његовом предузећу „....“ д.о.о. ... ВВ је наведеним уговором о преузимању дуга од 05.01.2004. године фактички финансирао куповину предметних станова како би решио стамбено питање туженог као свог запосленог, на који начин су ВВ и тужени регулисали све међусобне финансијске односе, а новац за предметне станове ВВ је дао као компензацију, с обзиром да је тужени својим радом доприносио пословању његовог предузећа.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, другостепени суд је заузео становиште да су предметни станови стечени радом туженог у току трајања заједнице живота у браку са тужиљом и да зато представљају њихову брачну тековну, односно заједнички стечену имовину са подједнаким уделима странака у њиховом стицању, у смислу члана 171. став 1. Породичног закона. Другостепени суд сматра да тужени није доказао да се ради о његовој посебној имовини стеченој поклоном у смислу члана 168. став 2. наведеног Закона, сматрајући да преузимањем тужениковог дуга за исплату купопродајне цене предметних станова ВВ није учинио поклон туженом, већ је као послодавац хтео да реши стамбено питање туженог као свог радника и његове породице, у циљу регулисања њиховог финансијског односа поводом уложеног рада, залагања и доприноса туженог у пословању привредног друштва чији је оснивач. Из наведених разлога, другостепени суд је преиначио првостепену пресуду тако што је усвојио тужбени захтев и утврдио да тужиља сувласник у $\frac{1}{2}$ идеална дела на оба стана купљена у току трајања брака са туженим, по основу брачне тековине.

По оцени Врховног суда, другостепени суд је на правилно и потпуно утврђено чињенично стање правилно применио материјално право.

Према одредби члана 171. став 1. Породичног закона („Службени гласник РС“ бр. 18/2005, 72/2011-др.закон и 6/2015), имовина коју су супружници стекли радом у току трајања заједнице живота у браку представља њихову заједничку имовину. Деобом заједничке имовине, у смислу овог закона, сматра се утврђење сувласничког, односно суповерилачког удела сваког супружника у заједничкој имовини, како је то прописано чланом 177. Породичног закона. Деоба заједничке имовине може се вршити за време трајања брака и после његовог престанка (члан 178); супружници могу закључити споразум о деоби заједничке имовине (споразумна деоба - члан 179), а ако супружници не могу да се споразумеју о деоби заједничке имовине, деобу заједничке имовине врши суд (судска деоба) на основу одредбе члана 180. став 1. истог закона. Према ставу 2. овог члана сматра се да су удели супружника у заједничкој имовини једнаки, при чему већи удео једног супружника у стицању заједничке имовине зависи од његових остварених прихода, вођења послова у домаћинству, старања о деци, старања о имовини, те других околности од значаја за одржавање или увећање вредности заједничке имовине (став 3). Имовина коју је један супружник стекао у току трајања брака деобом заједничке имовине, односно наслеђем, поклоном или другим

правним послом којим се прибављају искључиво права, представља његову посебну имовину, сходно одредби члана 168. став 2. Породичног закона.

У конкретном случају, предмет тужбеног захтева су два стана у улици ... у ... Међу странкама није било спорно да су станови стечени за време трајања њихове брачне заједнице, али да цене купљених станова нису платиле оне, већ треће лице ВВ. Оно што је у парници било спорно је да ли је преузимањем тужениковог дуга за исплату купопродајне цене ових станова од стране ВВ као власника предузећа „...“ у коме је тужени био запослен, на овај начин учињен поклон искључиво туженом или је оваквим поступањем компензован, односно исплаћен допринос и залагање туженог у пословању овог предузећа, а што је даље довело до питања да ли су предметни станови стечени радом супружника у току трајања њихове брачне заједнице или се ради о имовини стеченој поклоном, те да ли је поклон учињен само туженом или парничним странкама као брачним друговима.

У циљу правилног утврђивања чињеничног стања, другостепени суд је отворио расправу на којој је поновио изведене доказе, уз поновно саслушање парничних странака, па је свеобухватном оценом доказа у смислу члана 8. ЗПП утврдио да тужени није био оснивач, нити члан у предузећу у којем је био запослен и да по том основу није имао право на део добити предузећа, али је сматрао да је преузети дуг туженог од стране ВВ као оснивача и члана предузећа у вези са радним ангажовањем туженог у овом предузећу. Врховни суд прихвата као правилан овакав чињенично-правни закључак другостепеног суда. Ово посебно што из закљученог уговора о преузимању дуга од 05.01.2004. године не произилази намера ВВ као преузимаоца дуга да туженом на тај начин поклони новчани износ у висини купопродајне цене за предметне станове, нити да је у питању опрост дуга или било који друго доброчино (бестеретно) располагање у корист туженог, већ је преузимањем дуга уствари желео да компензује залагање и допринос туженог у пословању свог предузећа, мимо зараде за обављени рад коју му је плаћао, због чега је другостепени суд правилно оценио да преузимање и исплата дуга компензацијом у односу на туженог као дужника чији је дуг преузет има карактер стицања имовине радом у току трајања заједнице живота у браку парничних странака. Другостепени суд је образложио да није прихватио исказ туженог и сведока ВВ да се ради о поклону, зато што је тужени у одговору на тужбу навео да су предметне непокретности стечене његовим радом у току трајања брака, а не учињеним поклоном од стране трећег лица искључиво у његову корист, а приликом саслушања пред другостепеним судом је изјавио и да је по разводу брака хтео да са тужиљом подели предметну имовину, коју вољу, по оцени другостепеног суда, не би имао у ситуацији да је заиста сматрао да је стекао право својине на предметним становима на основу поклона трећег лица учињеног искључиво у његову корист, а сматрао је да није ни животно логично да послодавац чини поклон свом запосленом у висини износа купопродајне цене за два стана.

Наводима ревизије се суштински оспорава целокупна оцена изведених доказа дата од стране другостепеног суда. Одредба члана 8. ЗПП садржи начело слободног судијског уверења, односно слободне оцене доказа, која се састоји у томе да суд приликом оцене доказа није везан било каквим законским правилима, већ по слободном уверењу, на основу савесне и брижљиве оцене сваког доказа засебно, свих доказа као целине и на основу резултата целокупног поступка одлучује да ли ће неку чињеницу узети као доказану или не. Контролишући такву оцену, која је у конкретном

случају дата од стране другостепеног суда након одржане расправе пред тим судом, Врховни суд суд не налази било какву сумњу у правилност чињеница које је по свом слободном уверењу утврдио другостепени суд, те су у том смислу неосновани ревизијски наводи туженог.

Како се наводима ревизије не доводи у сумњу ни правилност примене материјалног права од стране другостепеног суда, Врховни суд је применом одредбе члана 414. став 1. ЗПП одлучио као у изреци ове пресуде.

**Председник већа – судија
Мирјана Андријашевић, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић